

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 691/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditřa a Rastislava Kařřáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou Mgr. Evou Braxatorisovou, Trenčianska 17, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/18/2025 (predtým aj sp. zn. 6Co/236/2018 a sp. zn. 6Co/82/2022) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/18/2025 (predtým aj sp. zn. 6Co/236/2018 a sp. zn. 6Co/82/2022) **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietřahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostřučinenie v sume **4 000 eur**, ktoré jej **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **771,68 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 691/2025-13 zo 16. decembra 2025 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietřahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom krajského súdu v konaní označenom v záhlaví. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietřahov a priznal jej finančné zadostřučinenie, ako aj náhradu trov právneho zastřupenia.

2. Sťažovateľka sa návrhom adresovaným Okresnému súdu Pezinok 12. marca 2010 domáhala nariadenia predbežného opatrenia o zákaze vstupu do nehnuteľnosti proti manželovi, ktorý sa dopúšťal voči nej a spoločným deťom dlhodobého násillia.

3. Okresný súd uznesením č. k. 4C/72/2010-33 z 20. apríla 2010 návrhu sťažovateľky vyhovel a zaviazal ju povinnosťou podať v lehote 30 dní žalobu vo veci samej, čo potvrdil aj krajský súd uznesením z 30. júna 2010 (sp. zn. 3Co/115/2010).

4. Sťažovateľka podala 12. mája 2010 na okresnom súde žalobu vo veci samej. Okresný súd rozsudkom z 13. marca 2018 zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala úplného vylúčenia žalovaného z užívania rodinného domu patriaceho do ich bezpodielového spoluvlastníctva, a zároveň zrušil uznesenie okresného súdu z 20. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu z 30. júna 2010 (o nariadení predbežného opatrenia, ktorým bol žalovaný dočasne vykázaný zo spoločného obydlija). Žalovanému zároveň priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania. Proti rozsudku podala sťažovateľka odvolanie.

5. Krajský súd rozhodol o odvolaní rozsudkom sp. zn. 6Co/236/2018 z 27. januára 2021, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, žalovanému proti sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka 18. mája 2021 dovolanie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Cdo/253/2021 z 25. mája 2022 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd konštatoval, že sťažovateľka opodstatnene namietala porušenie svojich procesných práv v takej miere, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, ktorá zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť.

7. Okresný súd rozhodol uznesením z 27. mája 2021 o výške trov konania.

8. Po vrátení veci krajskému súdu tento rozsudkom z 28. septembra 2023 (sp. zn. 6Co/82/2022; právoplatným 30. októbra 2023) rozsudok okresného súdu opätovne potvrdil, žalovanému proti sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Aj proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka dovolanie, a to 29. decembra 2023.

9. Najvyšší súd rozsudkom z 11. decembra 2024 (sp. zn. 8Cdo/94/2024) dovolanie sťažovateľky proti potvrdzujúcemu výroku vo veci samej zamietol a rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu v uvedenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

10. Krajský súd výzvou z 20. marca 2025 (sp. zn. 6Co/18/2025) upovedomil sťažovateľku o posudzovaní veci podľa § 257 Civilného sporového poriadku (výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa) a doručil jej vyjadrenie žalovaného. Sťažovateľka zaslala krajskému súdu 22. apríla 2025 vyjadrenie k obom podaniam.

11. Krajský súd uznesením z 24. októbra 2025 (sp. zn. 6Co/18/2025) nepriznal žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov prvoinštančného konania o predbežnom opatrení; žalovanému proti

sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania vo veci samej v rozsahu 100 %; žalovanému proti sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % a žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (o výške priznaných trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia). Vec bola okresnému súdu vrátená 26. novembra 2025, keď okresný súd aj pristúpil k doručovaniu predmetného uznesenia stranám sporu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

12. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že konanie na okresnom súde nie je ani po 15 rokoch a 8 mesiacoch právoplatne skončené. Vo veci sa uskutočnili dve pojednávania na súde prvej inštancie a len na jednom sa vykonalo dokazovanie výsluchom účastníkov. Zostávajúci čas súdy len vydávali rozhodnutia, ktoré boli opakovane rušené. Krajský súd od roku 2018 rozhoduje o podanom odvolaní a ani po 7 rokoch dosiaľ právoplatne vo veci nerozhodol.

13. V rozhodovaní najvyššieho súdu je možné taktiež vnímať nečinnosť (počas obdobia medzi rozhodnutím a jeho písomný doručením), avšak nejde o taký významný čas, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako priet'ah. Aj keď konanie pred najvyšším súdom samo osebe nepredstavuje porušenie práv sťažovateľky, je potrebné túto fázu konania a čas, ktorým sa konanie predĺžilo, pripísať na zodpovednosť krajskému súdu a okresnému súdu. V súlade s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je potrebné posudzovať konanie ako celok, a teda pri hodnotení priet'ahov pričítať dovolacie konania najmä súdu druhej inštancie, ktorého vady naprával tento súd.

14. Vo veci sťažovateľky súdy rozhodovali o otázkach, ktoré neboli ani skutkovo, ani právne zložité. V konečnom dôsledku, čo sa týka žaloby, nevykonali žiadne dokazovanie, pretože usúdili, že vzhľadom na uplynulý čas predložené dôkazy o násilí v čase rozhodnutia o vylúčení z užívania nehnuteľnosti neobstoja. Celé konanie prebieha len v rozhodovaní od stola. Sťažovateľka poskytovala všetku požadovanú súčinnosť a ničím neprispela k dĺžke konania. Je teda zrejmé, že dĺžku konania nie je možné ničím ospravedlniť.

15. Priet'ahy v konečnom dôsledku spôsobili neúspech sťažovateľky, keďže súdy argumentovali tým, že nie je možné vylúčiť z užívania osobu, ktorá sa nedopúšťa násilného konania od roku 2010, keď bol žalovanému uložený zákaz vstupu do nehnuteľnosti, a odmietli sa zaoberať dôkazmi, ktoré k tomuto zákazu viedli, s poukazom na ich neaktuálnosť. Pokiaľ by však súdy postupovali v súlade s povinnosťou konať bez zbytočných priet'ahov, nebol by tento argument relevantný a posudzovali by dôkazy, ktoré sťažovateľka predložila, bez toho, aby dodržiavanie zákazu žalovaným jej nárok spochybňovalo. To, že tieto dôkazy dostatočne preukazovali násilné konanie žalovaného, potvrdzuje rozsudok okresného súdu o určení vlastníckeho práva sp. zn. 5C/213/2010 z 11. októbra 2021, ktorým sa pôvodní žalobcovia (rodičia sťažovateľky) domáhali vrátenia podielu žalovaného na nehnuteľnosti (pozemku), ktorú darovali sťažovateľke a žalovanému. Spor teda vyriešil čas, a nie činnosť súdov, čím konajúce súdy úplne popreli svoju úlohu chrániť práva, a to zvlášť tých slabších.

16. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie odôvodňuje tým, že následky nesprávneho postupu súdov zasiahli sťažovateľku závažným a nenapraviteľným spôsobom. Sťažovateľka je

v stave dlhodobej právnej neistoty a len vyslovenie porušenia práv nie je dostatočnou satisfakciou márne uplynutého času. Žalovaný rozhodnutím o zamietnutí žaloby operuje aj v rámci ďalších sporov, čo reálne sťažilo uplatňovanie práv sťažovateľky z titulu ochrany pred násilím v konaní týkajúcom sa vrátenia daru a aktuálne dokonca aj v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v ktorom žalovaný požaduje finančnú náhradu za neužívanie nehnuteľnosti. Rozhodnutie o trovách tak bude predstavovať dôležitý interpretačný kľúč k tomu, ako posudzovať výsledok sporu a úspešnosť procesných strán, a má nielen dopad na vnímanie celkovej spravodlivosti konania, ale aj na ďalšie právne postavenie sťažovateľky. Takmer 16 rokov trvania sporu predstavuje nesmiernu psychickú záťaž a frustráciu aj tým, že u sťažovateľky znovu vyvoláva spomienky na tie najťažšie okamihy života jej rodiny.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

17. K ústavnej sťažnosti sa vyjadril aj predseda krajského súdu podaním z 13. januára 2026. V úvode poukázal na vyjadrenie sudkyne spravodajkyne v senáte, ktorá v podstatnom chronologicky zhrnula priebeh konania vo veci sťažovateľky na všetkých súdnych inštanciách. V závere konštatovala, že vo veci bolo konané plynulo bez zbytočných prietáhov, v lehotách čo najskôr možných vzhľadom na skladbu a počet senátu pridelených vecí v súdnom oddelení, ako aj s poukazom na postup sťažovateľky a rýchlosť prebrania zásielok adresovaných jej súdom. Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť až po dvoch rokoch od rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý opätovne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, teda rozhodol v merite veci v jej neprospech. Pokiaľ sa viedlo na odvolacom súde ďalšie konanie, to sa týkalo už len nároku na náhradu trov konania. Sťažovateľka sťažnosť na prietahy v odvolacom konaní nepodala, a teda ani predsedom krajského súdu neboli prietahy konštatované.

18. Predseda krajského súdu sa s vyjadrením sudkyne spravodajkyne v celom rozsahu stotožnil, a preto ústavnú sťažnosť vo vzťahu k postupu krajského súdu vyhodnotil ako nedôvodnú.

III.2. Replika sťažovateľky:

19. Vzhľadom na obsah vyjadrenia krajského súdu bez jeho obsahového vplyvu na rozhodovanie ústavného súdu v jeho jednotlivých aspektoch nepovažoval ústavný súd za potrebné vyzývať sťažovateľku na zaujatie stanoviska k danému vyjadreniu a pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

21. Podstata námietok sťažovateľky je založená na tvrdení, že doterajšia ochrana jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nie je zavinením krajského súdu v napadnutom konaní dostatočne rýchla a účinná.

22. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie citovaného základného práva vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 118/2019).

23. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

24. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom napadnutého konania je žaloba, ktorou sa sťažovateľka domáhala úplného vylúčenia žalovaného z užívania rodinného domu patriaceho do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Z hľadiska predmetu sporu ide o občianskoprávnu vec, v ktorej je potrebné pripustiť určitú naliehavosť a citlivosť v rámci jej riešenia.

25. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť. Zo zistení ústavného súdu s prihliadnutím na prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní nevyplýva, že by napadnuté konanie bolo negatívne ovplyvnené správaním sťažovateľky.

26. V súvislosti s ústavným prieskumom postupu krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, predložených príloh a vyjadrenia krajského súdu zhrnul, že napadnuté konanie začalo podaním žaloby 12. mája 2010. Vec sťažovateľky bola právoplatne meritórne rozhodnutá 30. októbra 2023, a to druhým rozsudkom krajského súdu z 28. septembra 2023 opätovne potvrdzujúcim rozsudok okresného súdu z 13. marca 2018. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 21. novembra 2025, teda po tom, ako bolo v merite veci právoplatne rozhodnuté, avšak vec sťažovateľky sa stále nachádzala na krajskom súde, ktorý o nároku na náhradu trov celého konania rozhodol uznesením z 24. októbra 2025 (tesne pred podaním ústavnej sťažnosti). V čase rozhodovania ústavného súdu bola vec vrátená okresnému súdu na rozhodnutie o vyčíslení výšky priznanej náhrady trov konania (okrem trov dovolacieho konania).

27. Po vydaní rozsudku okresným súdom 13. marca 2018 sa vec *de facto* nachádzala buď na odvolacom súde, alebo dovolacom súde. K predĺženiu celého konania prispel krajský súd tým,

že prvý jeho rozsudok bol dovolacím súdom zrušený a druhý rozsudok bol zrušený v časti výroku o trovách konania, v dôsledku čoho bol povinný v rozsahu zrušenia opätovne rozhodovať. Uvedené svedčí o neefektívnom postupe krajského súdu, najmä vzhľadom na dôvod meritórneho zrušenia (odsek 6 tohto odôvodnenia).

28. V okolnostiach danej veci musí ústavný súd zdôrazniť, že čas konania na inštančne nadriadenom súde v prípade zrušenia rozhodnutia z procesných dôvodov ide aj na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo. Podľa názoru ústavného súdu podiel krajského súdu na doterajšej dĺžke napadnutého konania je neprehliadnuteľný. Od septembra 2018 (keď mu bola prvýkrát vec predložená na rozhodnutie o odvolaní) do novembra 2025 (keď bolo vo veci naposledy o odvolaní rozhodnuté) konanie na krajskom súde trvalo 4 roky a 3 mesiace. V dôsledku jeho neefektívnej činnosti bolo konanie predĺžené aj o dovolacie konanie, ktoré v konečnom dôsledku trvalo 1 rok a 5 mesiacov.

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k vzniku zbytočných prietáhov, a tým k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku nálezu.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

30. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

31. V čase rozhodovania ústavného súdu o namietanom porušení práva sťažovateľky je napadnuté konanie vedené krajským súdom skončené a vec bola vrátená súdu prvej inštancie. Prípadný výrok ústavného súdu prikazujúci krajskému súdu postupovať v posudzovanom konaní bez prietáhov by bol preto neadekvátny súčasnému stavu uvedeného konania. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd požiadavke sťažovateľky, aby prikázal krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov, nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

32. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Tak to je aj v prípade sťažovateľky, ktorá požadovala jeho priznanie pôvodne vo výške 15 000 eur (spoločne a nerozdielne aj s okresným súdom, vo vzťahu ku ktorému sa ústavnou sťažnosťou tiež domáhala vyslovenia porušenia svojich práv).

33. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

34. Vzhľadom na konštatované zbytočné prietahy krajského súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti daného prípadu, a teda aj v kontexte celkovej dĺžky konania od podania žaloby sťažovateľkou, zároveň však zohľadniac aj skutočnosť, že v čase podania ústavnej sťažnosti už bolo právoplatne rozhodnuté vo veci samej aj o nároku na náhradu trov konania (s výnimkou rozhodovania o výške nároku na náhradu trov konania okresným súdom), ústavný súd, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 4 000 eur sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ústavnej sťažnosti nevyhoviel (bod 4 výroku nálezu).

VI. Trov konania

35. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia.

36. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľke v rozsahu za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2025 predstavuje sumu 371 eur a režijný paušál v roku 2025 sumu 14,84 eur. Ústavný súd teda sťažovateľke priznal náhradu za dva úkony právnej služby, celkovo teda vo výške 771,68 eur (bod 3 výroku nálezu).

37. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu